Imperativ

- imperativ jako zvl. slovesný tvar existuje jen v singuláru (2. os.)
- má podobu slovesného kmene – takže jako infinitiv, ale bez koncového -a/-ja/-va (u slabých sloves typu I, kde je -a součástí kmene, zůstává)
(kalla > kalla; heyra > heyr; telja > tel; biðja > bið; fara > far; etc.)
- obvykle za ním stojí zájmeno *þú*, které s ním často „srůstá“ (podle hláskových pravidel podobných jako při připojování dentálního sufixu v préteritu slabých sloves):

1. þú > **-ðu**
   - po *samohlásce*: elska þú > **elskaðu**; þegi þú > **þegiðu**
   - po *úžinové hlásce*: gef þú > **gefðu**; legg þú > **leggðu**; sof þú > **sofðu**
   - po *znělém -r-*: far þú > **farðu**
2. þú > **-du**
   - po *-l/m/n- či jiné znělé souhlásce* (kromě úžinové a -r-): syng þú > **syngdu**; finn þú > **finndu**; stel þú > **steldu**; kom þú > **komdu**
3. þú > **-ddu**
   - po *souhlásce a asimilovaném ð*: klæð þú > **klæddu**; bið þú > **biddu**; bíð þú > **bíddu**; meið þú > **meiddu**; kvíð þú > **kvíddu**; ráð þú > **ráddu**
4. þú > **-tu**
   - po *samohlásce a neznělé souhlásce* (-p/t/k/s-): bros þú > **brostu**; flýt þú > **flýttu**; get þú > **gettu**; kaup þú > **kauptu**; vit þú > **vittu**; set þú > **settu**
   - po souhlásce a asimilovaném -ð/d/t-: herð þú > **hertu**; lyft þú > **lyftu**; stytt þú > **styttu**; hald þú > **haltu**; bend þú > **bentu**; hend þú > **hentu**; lend þú > **lentu**; synd þú > **syntu**
     VÝJIMKA: send þú > **sendu**

- často dochází k dalším asimilacím nebo odpadání hlásek: bind þú > bintu > **bittu**; gang þú > gangtu > **gakktu**; stand þú > (?stantu) > **stattu**; setjast > **sestu** (posaď se!)

V plurálu

- v plurálu se (jako pobídka) na místě imperativu používá prostý tvar indikativu
- v 1. os plurálu prostě bez zájmene („Förum heim!“)
- v 2. os. plurálu obvykle se zájmenem *þið*, které „srůstá“ se slovesem do koncového **-i** (v *psaném jazyce* se ale „srostlá“ forma obyčejně neužívá)

bjóða 1. os. pl.: bjóðum; 2. os. pl: bjóðið þið > bjóðiði
flýta 1. os. pl.: flýtum; 2. os. pl: flýtið þið > flýtiði
gjöra 1. os. pl.: gjörum; 2. os. pl: gjörið þið > gjöriði
telja 1. os. pl.: teljum; 2. os. pl: teljið þið > teljiði

Rady, pokyny, nařízení, návrhy apod.

- v roli *rady, pokynu, nařízení či návrhu* lze použít také **imperativ**, zvláště v negaci:
Ekki fara strax! Ekki reykja hér inni! Ekki tala svona hátt! Ekki segja svona ljótt! Ekki hlaupa svona hratt! Ekki bremsa svona harkalega!